namāmīśvara sac-cid-ānanda-rūpa
lasat-ku ala gokule bhrājamānam
yaśodā-bhiyolūkhalād dhāvamāna
parām am atyantato drutya gopyā

Aš pagarbiai lenkiuosi šiam Aukščiausiam Viešpačiui,

Kurio pavidalas sudarytas iš amžinybės, žinojimo ir palaimos,

Kurio auskarai siūbuoja ir žaidžia ant Jo žandų,

Kuris apsireiškia Gokuloje visu savo spindesiu,

Kuris labai bijo motinos Jašodos, ir nušokęs nuo medinės grūstuvės, greitai bėga šalin,

Kurį vejasi Jašoda, bėgdama labai greitai paskui Jį ir galiausiai pagauna iš už nugaros.

Dig-Darśini-Tika

Śrīla Sanatana Gosvamis

Lenkdamasis Śrī Damodara-īśvarai, kurį lydi Śrī Rādhā, aš dabar pradedu savo komentarą „Dāmodarā akai“, vadinamą „Dig-darśini“.

Mūla ślokos pradžioje, pati pirmoji intencija yra išreiškiama žodžiu namami – „Aš lenkiuosi“. Taip su meile ir atsidavimu yra nusilenkiama prieš pradedant aprašyti konkrečius Viešpaties puikumo požymius, kuriuos parodo Jo tattva, rūpa, līla, gu a ir t.t. Taip pat čia yra minima Jo kaip Aukščiausio Dievo Asmens, apsireiškusio Gokuloje, dieviška viešpatystė, o taip pat Jo išskirtinės savybės, tokios kaip visa ko šaltinis. Vėlgi, žodis namami būdingas prašymui suteikti palankumą (mangalartham). Visų renginių pradžioje yra įprasta rodyti pagarbą Īšvarai (Viešpačiui), nes taip išreiškiama atsidavimo tarnystės Viešpačiui nuotaika. Dėl šios priežasties šiame posme pirmiausia nusilenkiama Viešpačiui.

(Dabar komentatorius, Śrī Śrīla Sanatana Gosvamis nagrinės tattva-više ą arba Viešpaties ontologinės padėties ypatumą:) Lenkiamasi kam? Īšvarai, aukščiausiam valdovui. Būtent Jam, kuris yra (1) sarva-śaktimanta (valdantis visas galias), (2) jagateka-nātha (vienintelis visatos Viešpats) ir (3) nija-prabhu (mano paties Šeimininkas). Pirmuoju atveju, taip kreipiamasi į Jį, kad gauti śakti, galios, taip reikalingos sakant maldas, antruoju atveju Jis taip vadinamas, pažymint, kad Jis yra vienui vienintelis Viešpats, vertas pašlovinimų, o paskutiniu atveju Jis taip vadinamas pažymint ypatingą bhakti arba pasiaukojimo prigimtį. Kaip Jis apsireiškia? Kaip sac-cid-ānanda-rūpam arba pavidalas, sudarytas iš kondensuotų amžinybės, žinojimo ir palaimos debesų. Taip aprašoma Jo aukščiausia valdžia, kalbant apie Jo tattva-više a atributą, arba Jo ontologinės padėties ypatumą.

(Dabar bus aprašoma rūpa-više a – Jo grožio ypatumas:) Jo išskirtinį grožio ypatumą iliustruoja šis teiginys: lasanti (Jo auskarų siūbavimas) pasireiškė, kuomet Jis iš baimės bėgo nuo Śrī Jašodos, arba taip pat: Auskarai linksminasi ant Jo žandų nes Jis nuolat paniręs transcendentiniuose vaikystės žaidimuose. Taip ypatingai išskiriamas Jo dieviškai skaistus veidas. Arba, taip pat, dar viena žodžių lasat-kundalam reikšmė yra: mahā-saubhagyos arba didžios sėkmės dėka, galėdami asmeniškai bučiuoti Jo dieviškus žandus, šie auskarai pasidarė labai išskirtiniai tarp kitų Jo papuošalų. Šis aukščiausias pranašumas taip pat parodo, kokia didelė kitų papuošalų, puošiančių įvairias Jo kūno dalis, sėkmė. Ir dar, lasanti parodo, kad šie auskarai spindi, nes juos praturtina skaistus Viešpaties kūno spindesys, todėl Krišnos kūnas papuošia Jo papuošalus. Tokia yra prasmė. Panašiai gopės sako Dešimtoje Giesmėje („Śrīmad Bhāgavatam“ 10.29.40):

„O Śrī Krišna! Regėdami Tavo grožį, kuris sužavi visus tris pasaulius, visos šios karvės, paukščiai, medžiai ir elniai patiria, kaip jų plaukai pasistoja piestu!“ („Tuomet ko stebėtis, jog mes taip pat sutrikome?")

Trečioje Giesmėje („Śrīmad Bhāgavatam“ 3.2.12) Śrī Uddhava taip pat sako Vidūrai apie Śrī Krišnos grožį:

„Śrī Krišnos grožis yra toks žavintis, kad stebina net Jį patį: šis grožis yra aukščiausias visos prabangos zenitas, todėl Jo niekas negali papuošti. Iš tiesų Jis pats puošia Savo papuošalus.“

Dabar bus aprašyta parivara-više□a - Jo šeimos atributai, kurie parodo Jo išskirtinį ypatumą. Žodis gokule nurodo tą vietą, kur gyvena gopai - piemenys, gopės - piemenaitės, karvės, veršeliai ir taip toliau. Žodis bhradžamanam nurodo konkrečią, ypatingai tinkančią vietą, kurioje Jis gali parodyti Savo šaunumą, pranokstantį visas ankstesnes līlas. Dar daugiau, Jis taip spindi, nes tik Gokuloje apreiškia Savo svabhavika-šobha – patį natūraliausią spindėjimą. Dešimtoje Giesmėje („Śrīmad Bhāgavatam“ 10.32.14) teigiama:

„(Bhagavanas Śrī Krišna, sėdėdamas āsanoje, atsiradusioje siddha-jogų širdyse, panašiose į lotosus...) apreikšdamas kūną, visų trijų pasaulių spindesio šaltinį, atsisėdo į āsaną, kurią Jam paruošė gopės, ir garbinamas jų apsuptyje skleidė dar didesnį spindesį.“

Jo līla-više□a - Jo žaidimų atributai – aprašomi paskutinėse dviejose posmo eilutėse. Žodis yaśodā reiškia yaśodaya arba „nuo savo motinos Jašodos.“ Bhiya reiškia baimę būti nubaustam už savo prasižengimą - sudaužytus jogurto puodus, pavogtą sviestą ir t.t. Ulukhalat reiškia „nuo grūstuvės“ – kad galėtų vogti šviežią, ant gegnių pakabintą sviestą, Jis pasiėmė didelę medinę grūstuvę, stovėjusią tame pačiame sandėliuke, apvertė ją kitu galu ir užsilipo ant jos. Tačiau (pastebėjęs įeinančią į kambarį motiną su lazda rankoje) Jis tuoj pat vėl nulipo žemyn. Dhavamanam – Jis greitai bėga šalin. Kalbant apie tai, jei tik kas trokšta sužinoti apie šį žaidimą smulkiau, aprašymą galima rasti Dešimtoje Giesmėje („Śrīmad Bhāgavatam“ 10.9.8-9):

„Tuomet Śrī Krišna apvertė grūstuvę kitu galu, užsilipo ant jos ir pradėjo dalinti šviežią, ant gegnių pakabintą sviestą beždžionėms, taip dosniai, kaip Pats to norėjo. Suvokdamas Savo išdaigišką vagystę, akimis Jis baimingai klaidžiojo vienur kitur. Motina Jašoda taip Jį pamatė ir lėtai prisėlinusi iš už nugaros, norėjo Jį pagauti, bet Jis pastebėjo ją ateinant su lazda rankoje, todėl greitai nulipo nuo grūstuvės žemyn ir pradėjo bėgti, kaip baimės apimtas žmogus. Nors jogai, kurie askezių dėka yra labai pažengę, pajėgia panardinti savo protus į brahma, vis dėlto jie net miglotai negali įžiūrėti šitos scenos, kai Jašoda vejasi iš paskos savo sūnų Krišną, stengdamasi Jį pagauti."

Taigi, tato-drutya – ji bėgo labai greitai. Dėl samana sandūros, šie du žodžiai tapo vienu. Gopya – Śrī Jašoda, para amri□□am – pagauna Jį iš už nugaros. Čia žodžiai atyanta tato drutya - labai

greitai bėgdama paskui Krišną – nurodo saundarya-više□ą - motinos Jašodos pilnų krūtų, plačių klubų ir pan. grožio ypatumą, o taip pat detales apie jos meilę savo sūnui. Meilus žodžio gopya vartojimas taip pat užsimena apie didžiulę sėkmę, kurią patyrė gopų kasta (Krišnai nusprendus pasirodyti jų tarpe). Žodžiu parāmri□□am (pagautas iš už nugaros) yra užsimenama apie unikalų išskirtinio prieraišumo, kurį Bhagavan Śrī Krišna jaučia motinai Jašodai bruožą (sneha-više□a). Kalbant apie tai, Dešimtoje Giesmėje galima surasti šį posmą („Śrīmad Bhāgavatam“ 10.9.10):

„Vejantis Krišną, platūs lieknaliemenės Jašodos klubai lėtino jos tempą. Nuo greito bėgimo gėlės, įpintos į jos plaukus, išsilaisvino ir krito už jos, bet ji vis tiek Jį toliau persekiojo. Tokiu būdu, vis bėgdama ir vydamasi Jį, galiausiai ji sučiupo Jį iš už nugaros.“

Taip baigiasi Sanatana Gosvamio „Dig-Daršini-Tika“ pirmam Śrī Damodaraštakos posmui.